

SPOLEČNÁ POSTNÍ CESTA KE VZKŘÍŠENÍ 2021

TÝDEN DRUHÝ: 21. – 28. ÚNOR

1) Druhé čtení velikonoční vigilie: Gn 22,1 – 18

Čtení z první knihy Mojžíšovy.

Bůh zkoušel Abraháma a řekl: „Abraháme!“ Odpověděl: „Tady jsem!“ Bůh pravil: „Vezmi svého syna, svého jediného syna, kterého miluješ, Izáka, a jdi do země Moria a obětuj ho tam jako celopal na jedné z hor, kterou ti označím.“ Abrahám vstal časně zrána, osedlal osla, vzal s sebou dva své služebníky a syna Izáka. Naštípal dříví pro celopal a vypravil se na místo, které mu Bůh jmenoval. Třetího dne, když Abrahám zdvihl oči, uviděl zdálky to místo. Tu pravil Abrahám svým služebníkům: „Zůstaňte zde s oslem a já s chlapcem půjdeme tamhle, abychom se klaněli, a pak se k vám vrátíme.“ Abrahám vzal dříví na celopal, naložil je na svého syna Izáka a do rukou si vzal oheň a nůž. A tak oba dva šli spolu. Cestou se Izák obrátil na svého otce Abraháma a řekl: „Otče!“ Odpověděl: „Co je, můj synu?“ Izák nato: „Hle, tady je oheň a dříví, ale kde je ovce k celopalu?“ Abrahám odpověděl: „Bůh si vyhlédne ovci k celopalu, můj synu“ – a šli oba dva spolu dál. Když došli na místo od Boha určené, Abrahám tam vystavěl oltář, narovnal dříví, svázal svého syna Izáka a položil ho na oltář, nahoru na dříví. Pak vztáhl Abrahám ruku a vzal nůž, aby zabil svého syna. Ale Hospodinův anděl na něho zavolal z nebe: „Abraháme, Abraháme!“ Ten se ozval: „Tady jsem!“ (Anděl) řekl: „Nevztahuj svou ruku na chlapce a nic mu nedělej, neboť nyní vím, že se bojíš Boha, když mi neodpíráš svého syna, svého jediného syna.“ Abrahám pozdvihl své oči, a hle – za ním beran, který se chytil za rohy v křoví. Abrahám šel, vzal ho a obětoval jako celopal místo svého syna. Abrahám nazval to místo „Hospodin se stará“, proto se dnes říká: „Na hoře, kde se Hospodin stará“. Hospodinův anděl zavolal na Abraháma podruhé z nebe a řekl: „Při sobě samém přísahám – praví Hospodin – že jsi to udělal a neodepřel jsi mi svého syna, svého jediného syna, zahrnu tě požehnáním a rozmnožím tvé potomstvo jako nebeské hvězdy, jako písek na mořském břehu, a tvé potomstvo se zmocní brány svých nepřátel. V tvém potomstvu budou požehnány všechny národy země za to, že jsi mě poslechl.“

2) Impulz

Hospodin se stará...

Tento úryvek jistě každého z nás naplňuje určitou úzkostí. Představuje nám krutého Boha. Nebo alespoň Boha neuchopitelného a nepochopitelného.

Abych tento až skandální úryvek dal hned z kraje do širší souvislosti, chci jen podotknout, že okolní národy děti obětovaly a že bylo zřejmě i pro Izraelity pokušením je v tom napodobovat, a dávat tak Bohu to „nejlepší“. Ale Bůh toto nechce. Dnešní úryvek chce vyjádřit a zároveň odůvodnit rituální předpis o vykupování izraelských prvorozených: ti jako všechny prvotiny náleží Bohu, ale nesmějí být obětováni, a proto se musí vykoupit jinou obětí.

Přesto bych se chtěl vrátit k prvnímu dojmu, který tento text zpravidla vyvolá. Je dobré vydržet neuchopitelnost tohoto příběhu a nechat ji na sebe působit. Snad se nám při tom vybavují situace z vlastního života, kterým dodnes moc nerozumíme, které byly těžké, které v nás vyvolaly nesmírnou úzkost. Může to být ztráta milovaného člověka, může to být nějaké zklamání z druhých nebo ze sebe samého, může to být nemoc nebo nějaké nečekané a nepochopitelné protivenství. Jde o situace, v nichž jsme šli dál jen v síle víry a naděje, které se nemohly opírat o nic hmatatelného, o žádnou lacinou útěchu.

Abrahám je tu představován jako člověk víry, který je ochoten přinést oběť, dokonce oběť nejvyšší, a tak se v podstatě zříct své budoucnosti. Ale Bůh tuto oběť nechce. Nechce lidské oběti, které přinášely okolní národy. Lidé se mohou velmi mýlit, když hledají Boží vůli, když chtějí dělat, co je „správné“. Bůh Abrahamův chce víru a důvěru.

Abrahám tak poznává Boha jako „Hospodina, který se stará.“

Velmi krásně je to vidět v dnešním úryvku v dialogu mezi Abrahamem a Izákem: „Otče... Synu... Bůh sám se postará o beránka...“ Abrahám musí být úplně zoufalý. Ale zároveň je plný něžné lásky. To je možné jen proto, že ve svém zoufalství nezoufá a v této temnotě věří, že Bůh je Hospodinem, který se stará...

Nechme tuto jeho něžnou lásku k synu na sebe působit... Právě tato něžná láska mu umožňuje slyšet hlas anděla, který ho zastavil, aby Izáka neobětoval. Umožňuje i nám obstát ve zkouškách a jít dál s důvěrou, že se Pán stará...

Vraťme se tento týden znovu a znovu k důvěře. Ta vyžaduje jiný druh oběti: vzdát se svých panických představ, svého strachu, svého rozhořčení...

Udělejme to jako izraelský národ, který si Boží dobrodiní a zásahy do svého života v žalmech a o svátcích připomínal. A vraťme se právě i v temnějším okamžicích znovu a znovu k lásce...

Günther, OMI

3) modlitba – „almužna“ – „půst“

- modlitba: „lectio divina“ nad úryvkem Gn 22,1 – 18

- „almužna“ (skutek lásky, milosrdenství)

Náš Bůh není rozhodně Bohem, který bere, a už vůbec ne to nejdražší, co nám sám ve své lásce daroval: naše vztahy k nejbližším. Pojd'me tento týden zcela nezištně strávit víc času právě se svými dětmi nebo s někým z našich nejbližších, i když možná jen telefonicky.

- „půst“ (skutek zřeknutí se něčeho)

„Hospodin se stará...“ Zakusit právě tuto biblickou pravdu nám může pomoci například to, že se v této druhé části naší společné postní cesty vzdáme něčeho, co sami máme rádi: vynikající by bylo třeba upéct bábovku a věnovat ji sousedům, přátelům nebo i třeba někomu vzdálenějšímu. Děti se mohou i v rámci současné omezené možnosti vztahů rozdělit s kamarády nebo s někým z rodiny o něco dobrého, co doma dostanou, nebo o nějakou věc, kterou mají samy rády. Fantazii se meze nekladou. Zakusíme tak, že nám Bůh naši štědrost vynahradí jiným způsobem, třeba radostí, kterou ze sdílení budeme mít.